

Het begon met een kassabon

Een professor had een machine uitgevonden. Dat wil zeggen, hij had hem bedacht toen hij in de rij stond bij de kassa van de supermarkt. In verstrooide gedachten drukte hij de caissière wat muntjes in de handen, ontnam haar een kassabon en haar pen. Op weg naar de uitgang noteerde hij op de bon het basisprincipe van zijn machine. Buiten zei hij tegen een vrouw dat hij een machine aan het bedenken was. De vrouw vond dat ook. Ze had dikke billen. De professor zei dat haar haren te lang waren, want ze konden zijn machine, die hij zojuist had uitgevonden, laten vastlopen. Gelukkig waren ze blond, dan kon je makkelijk zien waar ze de machine hadden laten vastlopen. De vrouw gaf hem een kus en vroeg of ze hem mocht helpen de machine te bouwen.

Deze vraag overrompelde de professor volkomen. Hij had niets in huis, stamelde hij tegen haar, dus wat zou ze moeten drinken? Een vrouw die niets drinkt, dat kan toch niet? De vrouw begon ook te stamelen, waarop de professor voorstelde haar borsten op de hand te wegen. De vrouw bekende dat ze al eens eerder voor een professor had gewerkt, zodat de weging niet noodzakelijk bleek.

De professor en zijn nieuwbakken assistente gingen te voet naar het atelier, ik bedoel het laboratorium van de professor. Daar aangekomen schreef de professor nauwgezet zijn berekeningen over op een groot schoolbord aan de muur. De vrouw ging koffie zetten. De professor ging zitten op de enige stoel en legde zijn voeten op het bureau. Nu ging het goed: als hij vandaag de noodzakelijke onderdelen voor zijn machine kon bestellen, kon hij morgen reeds beginnen met bouwen. Voor de zekerheid herberekende hij zijn berekeningen. Hij had toch iets misgedaan, constateerde hij. Het antwoord was min nul en geen een. De professor controleerde de tijd op de wandklok. Nog precies zevenendertig minuten om zich terug te haasten naar de supermarkt. Bij de supermarkt aangekomen merkte de professor op dat er een briefje op de deur zat. 'Dit was het laatste stukje kassarol. En het is mijn pen.'

Twee vrouwen stonden vlakbij de professor te smoezen en te wijzen. 'Verdomd,' dacht de professor, 'die koffie die zal nu wel koud zijn. Wat kan ik toch verstrooid zijn.' Hij haalde een toffee uit zijn zak en gooide hem weg.

Terug in het atelier, pardon, het laboratorium trof de professor de vrouw naast een kapot gevallen kop met daarnaast een plas inmiddels koud geworden koffie. 'Wat ben ik toch slim,' dacht de professor, 'die koffie is inderdaad koud.' De vrouw had in een opwelling van schoonmaakwoede het grote bord willen kuisen, maar was geschrokken van een muis. De professor schrok er ook van, maar omdat hij veel intelligenter was dan de vrouw, bromde hij iets dat suggereerde dat Einstein een Zwitser was die nooit kaas at. De vrouw vroeg of de professor alsnog haar borsten wilde wegen, omdat ze dat van die andere professor gejokt had. De professor wuifde dat weg, zeggende dat jokken menigmaal tot onvoorspelbare ontdekkingen had geleid.